

Η εορτή του Γενεθλίου της Θεοτόκου στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Προεξάρχοντας του Μακαριωτάτου Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου εορτάσθηκε με το παλαιό εορτολόγιο το Γενέθλιο της Θεοτόκου, εχθές, Κυριακή 20 Σεπτεμβρίου, στον ομώνυμο Ιερό Ναό της Μπετζάλλας.

Στη δεξίωση που ακολούθησε παρέστησαν ενορίτες της κωμοπόλεως καθώς και ο Δήμαρχος Βλαδίμηρος Χαρούφε.

Αναλυτικά η ανακοίνωση της Αρχιεπισκοπής:

Ἡ μνήμη τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, ἑορταζομένη συμφώνως πρὸς τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας τὴν 8ην Σεπτεμβρίου, ἑωρτάσθη μέ μετὰθεςιν τὴν Κυριακὴν, 7ην/20ήν Σεπτεμβρίου 2026 εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου τῆς κωμοπόλεως Μπετζάλλας, πλησιοχώρου τῆς Βηθλεέμ.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησκειται ὅτι ἡ Θεοτόκος εἶναι καρπὸς τῶν γεγηρακότων καὶ στειρευόντων γονέων αὐτῆς, Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης.

Ἡ γέννησις αὕτη, καθὼς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία: «χαρὰν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένη», διότι «ἐξ αὐτῆς ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν· καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον προεξῆρξε μετὰ τὴν ἔνθερμον ὑπόδοχὴν Αὐτοῦ εἰς τὸ Ἱγουμενεῖον τῆς Μπετζάλλας ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενίου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου καὶ τῶν Ἱερέων ἐφημερίων π. Ἰωσήφ Χόνταλη καὶ π. Ἠλία καὶ μετὰ τὴν ὑπόδοχὴν εἰς τὴν πύλην τοῦ Ναοῦ ὑπὸ τῶν πιστῶν καὶ τῶν σωμάτων τῶν Προσκόπων, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόδουλος, οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ π. Γιοῦσεφ Χόνταλη καὶ π. Ἠλίας καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος π. Πρόδρομος καὶ συμμετέσχε πλῆθος λαοῦ τῆς πόλεως, παρουσίᾳ τῆς Προξένου τῆς Γεωργίας εἰς τὸ Τέλ Αβίβ καὶ ψαλλούσης ἐμμελῶς τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ ὑπὸ τὸν χορωδιάρχην κ. Τζώρτζ Γαουάλη.

Πρός τόν λαόν τοῦτον ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διά τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

«Σήμερον ἡ στεῖρα Ἄννα τίκτει θεόπαιδα, τὴν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθεῖσαν, εἰς κατοίκησιν τῷ παμβασιλεῖ, καὶ Κτίστη Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς θείας οἰκονομίας· δι' ἧς ἀνεπλάσθημεν οἱ γηγενεῖς, καὶ ἀνεκαινίσθημεν ἐκ τῆς φθορᾶς, πρὸς ζωὴν τὴν ἄληκτον», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός, ὁσιος Στέφανος ὁ Ἀγιοπολίτης.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Ἡ χάρις τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ πανιέρῳ τούτῳ Ναῷ, ἵνα ἐορτάσωμεν τῆς παγκοσμίου χαρᾶς τό προοίμιον τοῦτέστιν τὴν γέννησιν Αὐτῆς, τῆς Θεοτόκου, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν καὶ τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν.

Ἀγάλλεται καὶ εὐφραίνεται ἡ τοῦ Θεοῦ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διότι ἡ ἐκ τῆς στεῖρας Ἄννης γεννηθεῖσα Παρθένος Μαρία κατέστη τὸ ἐκλεκτόν σκεῦος τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐνσάρκωσιν καὶ ἐνανθρώπησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, συνάψασα οὕτω τὰ

ἐπουράνια πρὸς τὰ ἐπίγεια, ὡς λέγει καὶ ὁ ὕμνωδός: «Σήμερον στερωτικαὶ πύλαι ἀνοίγονται, καὶ πύλη παρθενικὴ θεία προέρχεται. Σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα, δι' ἧς τὰ ἐπίγεια, τοῖς οὐρανοῖς συνάπτεται, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

«Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρὰς, ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως» (Ψαλμ. 46,2), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός, Σήμερον, ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἐαυτῷ προητοίμασεν, ... ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης τῆς στεῖρας δηλονότι τῆς Ἄννης φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα αὐτοῦ, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς θείας οἰκονομίας τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, νυνὶ δὲ φανερωθέντος ἐκ τῶν Ἀγίων αἱμάτων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῷ Υἱῷ καὶ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ, Κυρίῳ δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. «Ὅς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμόν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσεν μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἐαυτὸν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ», (Φιλιπ. 2,6-8), κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον.

Ἀξιοσημεῖωτον ἐν προκειμένῳ ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ λέγοντος: «Εὐδοκία γὰρ τοῦ Πατρὸς, οὐκ ἐκ συναφείας φυσικῆς, ἀλλ' ἐκ

Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, ὑπερφυῶς ὁ Λόγος σὰρξ ἀτρέπτως ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. Συνάφεια γάρ τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους διὰ Πνεύματος ἁγίου γίνεται. «Ὁ χωρῶν χωρεῖτω. Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω», (Ματθ. 19,12 κ' Λουκ. 8,8).

Τὸ ὑπερφυές τοῦτο μυστήριον, τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός συναφείας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, ἀποτελεῖ τό ὄντολογικόν θεμέλιον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ μυστηρίου δηλονότι τῆς θείας οἰκονομίας τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἐν τῇ ἱερᾷ ἱστορίᾳ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἐγκωμιάζων τὴν Γέννησιν τῆς Παρθένου Μαρίας γράφει περὶ αὐτῆς: «Ἔτεκε γὰρ τῷ κόσμῳ θησαυρόν ἀγαθῶν ἀναφαίρετον. Δι' αὐτῆς (τῆς Παρθένου Μαρίας) ὁ Κτίστης πᾶσαν φύσιν πρὸς τὸ κρεῖττον μετεστοιχείωσεν διὰ μέσης τῆς ἀνθρωπότητος [τοῦ Χριστοῦ]. Εἰ γὰρ ὁ ἄνθρωπος, μέσος νοῦ καὶ ὕλης ἱστάμενος, σύνδεσμός ἐστι πάσης ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου κτίσεως, ἐνωθεὶς ὁ δημιουργὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων, δι' αὐτῆς ἀπάσῃ τῇ κτίσει ἥνεται».

Ὁ δὲ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ὑποστηρίζων τὴν ὀνομασίαν «Θεοτόκος», τῆς Παρθένου Μαρίας γράφει: «Γέννησιν σαρκικὴν [Θεὸν Λόγον] ὑπομεῖναι λέγεται, διὰ τὸ ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου λαβεῖν τὸ ἐνωθὲν αὐτῷ σῶμα κατὰ ἀλήθειαν, ὅθεν καὶ Θεοτόκον εἶναί φαμεν... ὡς σαρκικῶς... τεκοῦσαν Αὐτὸν, καίτοι γέννησιν ἔχοντα τὴν προαιώνιον ἐκ Πατρός», (Migne P.G. 75,1370).

Τὴν ἐνότητα ταύτην, τῆς τοῦ Δημιουργοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς ἐκ Παρθένου Μαρίας προσληφθείσης ἐκ Πνεύματος Ἁγίου φύσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ δι' αὐτῆς πάσης τῆς φύσεως κηρύττει καὶ καταγγέλλει τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοὔτέστιν ἡ θεοῖδρυτος ἐπὶ γῆς ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἐντός καὶ διὰ τῆς ὁποίας [Ἐκκλησίας] τελεσιουργεῖται τό πρό αἰώνων μυστήριον τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ὡς ψάλλει Δαυὶδ λέγων: «Ὁ δὲ Θεὸς βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων, εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς», (Ψαλμ. 73,12).

Κατὰ δέ τόν θεῖον Παῦλον, ἡ σωτηρία, ἣν εἰργάσατο ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ τῆς γῆς, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας, περὶ τοῦ ὁποίου κηρύττει λέγων: «Καὶ ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὥφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ», (Α΄ Τιμ. 3,16).

Ἑρμηνεύοντες τόν Παύλειον τοῦτον λόγον, ὁ μέν Θεοδώρητος Κύρου λέγει τό «ἐφανερώθη» ὑπαινίττεται τήν προτέραν αἰδίον ζωήν τοῦ Λόγου, «Θεὸς ὢν καί Θεοῦ υἱός καί συναόρατον ἔχων τήν φύσιν, δῆλος ἅπασιν ἐνανθρωπήσας ἐγένετο.

Ὁ δὲ Ζιγαβηνὸς παρομοίως λέγει: «Ὁ κατὰ φύσιν ἀόρατος ὠράθη κατὰ σάρκα τὴν προσληφθεῖσαν». Ἀξιοσημείωτος ἐν τῇ συναφείᾳ ταύτῃ ὁ λόγος τοῦ θεοῦ Παύλου ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ αὐτοῦ: «ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινωνήκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διάβολον», (Ἑβρ. 2,14).

Σχολιάζων τὸ λόγιον τοῦτο ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει: «Ὁ λόγος ἐπεὶ οὐχ οἶον τε ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν (ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν αὐτὸς μόνος νὰ ἀποθάνῃ) ἀθάνατος γὰρ ἦν, ἔλαβεν ἑαυτῷ σῶμα τὸ δυνάμενον ἀποθανεῖν, ἵνα ὡς ἴδιον ἀντὶ πάντων αὐτὸ προσενέγκῃ». Τὸ δυνάμενον ἀποθανεῖν σῶμα προσέλαβεν ὁ Χριστὸς ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας. Τὸ δὲ τοῦτο σῶμα εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη ἡμῶν φύσις, διὸ καὶ ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει «ἐν αἱματί τέ ἐσμεν καὶ σαρκὶ καὶ ἐν φθαρτοῖς καὶ γήϊνους σώμασι».

Ἴδου διὰ τί ἀναβοᾷ καὶ ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς λέγων: «Ὑμνοῦμεν τὴν ἁγίαν σου γέννησιν, τιμῶμεν καὶ τὴν ἄσπορον σύλληψιν, σοῦ νύμφη Θεόφυμμε καὶ Παρθένε· σκιρτῶσι δὲ σὺν ἡμῖν Ἀγγέλων τάξεις, καὶ τῶν Ἁγίων ψυχαί·» καὶ πάλιν: «αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί· ἰδοὺ γὰρ τοῦ φωτὸς ὁ νυμφών, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστρὸς προελήλυθε· καὶ ἡ κατὰ ἀνατολὰς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τὴν εἴσοδον, τοῦ ἱερέως τοῦ μεγάλου, μόνη καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ἡ κατ' ἀνατολὰς ἀποκυηθεῖσα πύλη εἶναι ἐκείνη, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ λέγων: «Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με. Ἡ πύλη αὕτη ἡ κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς καὶ ἔσται κεκλεισμένη», (Ἰεζ. 44,2). Κατὰ τοὺς θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ἡ κεκλεισμένη πύλη εἶναι ἡ ὑπερευλογημένη Μαρία, ἡ ὁποία πρὸ τόκου καὶ μετὰ τὸν τόκον ἦτο Παρθένος. «Εἰκὸς διὰ τούτων ἡμῖν αἰνίττεσθαι [ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ] τὴν παρθενικὴν μήτραν, δι' ἧς οὔτε εἰσελήλυθέ τις οὔτε ἐξελήλυθεν ἢ μόνον ὁ Δεσπότης», λέγει ὁ Θεοδώρητος Κύρου.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, οἱ τιμῶντες σήμερον τὸ Γενέθλιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἰπώμεν: «Αὐτῆς τῆς κατ' ἀνατολὰς ἀποκυηθείσης Πύλης» τουτέστιν τῆς Θεοτόκου ταῖς ἱκεταίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ καὶ τῇ περιοχῇ ἡμῶν τὴν εἰρήνην κατάπεμψον καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος. Ἀμήν. Ἐτη πολλά».

Ἦκολούθησε δεξιώσις εἰς τὴν αἵθουσαν ὑποδοχῆς τοῦ Ναοῦ καὶ μεσημβρινή τράπεζα εἰς ἐστιατόριον τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθισαν οἱ Ἱερεῖς καὶ οἱ Ἐπίτροποι καὶ τὰ μέλη τῆς ἐνορίας τῆς Μπετζάλλας ὁ Δήμαρχος τῆς Μπετζάλλας κ. Βλαδίμηρος Χαροῦφε καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μακαριώτατος καὶ πάλιν ὠμίλησεν διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Σήμερον, ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἐαυτῷ προητοίμασεν, ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανοὺς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιlanθρωπίᾳ κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ, ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐντιμότατε κύριε Πρόεδρε καὶ σεβαστά μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ ἀξιῶσαντι ἡμᾶς, ἵνα ἐορτάσωμεν μεθ' ὑμῶν ἐν τῷ φερωνύμῳ Ναῷ τοῦ Γενεθλίου τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν ἐκ τῶν δικαίων

Ἰωάκείμ καί Ἄννης τεχθεῖσαν. Αὕτη ἡ ἀειπάρθενος καί πανύμνητος Μαρία δι' ὑπερβολήν ἀγαθότητος ναός Θεοῦ ἔμψυχος γίνεται, καί μόνη κατά ἀλήθειαν Θεοτόκος καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ γνωρίζεται.

Ἡ γέννησις τῆς Θεοτόκου ἐμήνυσε χαράν καί ἀγαλλίασιν πάσῃ τῇ Οἰκουμένῃ, διότι ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ὁποῖος ἔλαμψε «τοῖς ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου καθημένοις» (Λουκ. 1,79) καί ἐδωρήσατο τῷ κόσμῳ τό φῶς τῆς ζωῆς καί τῆς ἀληθείας. «Ἰδού γάρ», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός, «τοῦ φωτός ὁ νυμφών καί ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς ἐκ γαστροῦ προελήλυθε · καί ἡ κατά ἀνατολάς πύλη ἀποκυηθεῖσα, προσμένει τήν εἴσοδον, τοῦ ἱερέως τοῦ Μεγάλου, μόνη, καί μόνον εἰσάγουσα Χριστόν εἰς τήν Οἰκουμένην πρός σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν»

Εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται ἡ Οἰκουμένη σήμερον καί δὴ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν τῇ γεννήσῃ τῆς Θεοκυήτορος καί ἀπειρογάμου νύμφης Μαρίας, διότι τό φῶς τῆς ἐλπίδος καί τῆς ἐλευθερίας ἐπέλαμψε τοῖς ἐν σκοτομῇ καί ἀπελπισίᾳ εὐρισκομένοις ἀδελφοῖς καί συνανθρώποις ἡμῶν.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διό ἐορτάζομεν γεγονός, τό ὁποῖον δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος ἱστορικοῦ χρόνου, ἀλλ' ἀποκάλυψιν : «τῆς οἰκονομίας τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τά πάντα

κτίσαντι διά Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 3,9) κατά θεῖον Παῦλον. Κατά δέ, τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Θεολόγον, «Κύριος ὁ Θεός Παντοκράτωρ, ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος δίκαιος ἦν» (Ἀποκ. 11,17/16,5). Καί καθώς γέγραπται ἐσκόρπισεν, ἔδωκεν τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη Αὐτοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα, ὡς κηρύττει ὁ θεηγόρος Παῦλος ἐπικαλούμενος τόν ψαλμωδόν, (Β΄ Κορ. 9,9/Ψαλμ. 111,9).

Ὁ δίκαιος οὗτος, «ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος», ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Παναχράντου Μαρίας καί Θεοτόκου σαρκωθείς, Χριστός ὁ Θεός, ἐγένετο ἡ σωτηρία ἡμῶν, ὡς διατυπώνει τοῦτο ὁ ὑμνωδός λέγων: «Ἀγάλλου κτίσις ἅπασα τήν χαράν αἰσθομένη, ἐξ Ἄννης τῆς θεόφρονος, ἥτις λέγεται Χάρις, Ἰωακείμ τε τοῦ θείου τίκτεσθαι παρ' ἐλπίδα, Μαρίαν τήν Πανάχραντον καί Ἀγνήν Θεοτόκον· ἥς ὁ καρπός σωτηρία γέγονε τοῖς ἀνθρώποις, Χριστός σαρκωθείς Θεός, ἐξ αὐτῆς ἀπόρρητως».

Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ τιμῶντες τό Γενέθλιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καλούμεθα «εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», (Α΄ Τιμ. 2,4), «ἀπεκδυσάμενοι τόν παλαιόν ἄνθρωπον σύν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καί ἐνδυσάμενοι τόν νέον, τόν ἀνακαινούμενον» (Κολ. 3,10), τοὔτέστιν τόν Χριστόν.

Ἔτη πολλά εἰρηνικά καί εὐλογημένα».

Ἡ ἐορτή τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου ἐωρτάσθη συμφώνως πρὸς τό Προσκυνηματικόν Καθεστῶς εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τό Θεομητορικόν Μνῆμα εἰς Γεθσημανῆν, ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ Ἡγούμενος τοῦ Προσκυνηματος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ παρέθεσε κέρασμα ἀναψυχῆς εἰς τό Ἡγουμενεῖον διά τήν Ἀρχιερατικήν Συνοδείαν καί τοὺς πιστούς.

